Nelson S. Bond

INSULA CUCERITORILOR [1]

[1] Titlul original: ***Conquerors' Isle***; Publicată prima dată în *The Blue Book Magazine*, June 1946. În limba română a apărut în revista *Alfa* nr. 3/1990. Traducerea: Iacob Mârza.

— Trebuie să mă credeți spunea Brady. Vorbea aprins, cu pumnii încleştaţi, privind drept în ochii bărbatului în vârstă din faţa sa. Ştiu că totul pare imposibil sau chiar o nebunie, doar pentru asta mă aflu aici. Dar este purul adevăr şi trebuie să mă credeți. **Trebuie**.... domnule, adăugă el puţin mai târziu, recunoscând în acest fel gradul interlocutorului său.

Căpitanul de corvetă Gorham răspunse calm:

— Pe loc repaus, locotenente. Eu trebuie să discut cu dumneata în calitate de practician şi nu ca ofițer superior. Ce-ai zice să dăm uitării galoanele în timp ce-mi depeni povestea dumitale?

Joe Brady surâse. Era prima dată după câteva săptămâni că zâmbea, iar figura sa chinuită părea că nu se supune decât cu greu intențiilor sale. Buzele i se crispară într-un zâmbet chinuit dar ochii rămăseseră întunecați şi neîncrezători.

— Mulțumesc, doctore, spuse el. De unde vreți să încep?

Gorham frunzări dosarul locotenentului. Câteva pagini îi atrăseseră atenția prin faptul că rezumau trei ani de serviciu fără greşeală, dacă nu chiar strălucițI: Brady,. Joseph, Travers... Vârsta: 24 ... Diplomă USNA, 1941, Pilot de vânătoare, Sarasota 1941-2... Repartizat: USS Stinger.. Locotenent în 1942... Citat pe ordin de zi ... Recomandat pentru...

— E povestea dumitale, reluă doctorul prudent. Dumneata trebuie să ştii ce trebuie să-mi spui. Dacă am înțeles bine, totul a început în timpul ultimei misiuni.

— Exact. Atunci au început necazurile mele. Ceea ce veți afla durează de mai mult timp - de mult mai mult timp. De ani de zile, fără îndoială, sau chiar de zeci de ani. Degetele lui Brady se crispară ca nişte gheare pe biroul din faţa sa. Trebuie să facem ceva, doctore. Timpul trece şi, cu fiecare zi Ei devin mai puternici. Trebuie ca lumea să înțeleagă asta.

— S-o luăm de la început, sugeră Gorham, întoarce-te la

ultimul dumitale zbor...

Tonul său calm şi aşezat avut un efect liniştitor asupra tânărului. Vocea lui Brady îşi pierdu nota ascuțită, isterică.

— Da, domnule, spuse el. Foarte bine, dacă este aşa atunci totul a început astfel. Ne-am îndeplinit misiunea şi reveneam acasă... „Acasă" era de fapt pe „Stinger". Acum că războiul s-a terminat, pot să vă spun unde am fost şi ce-am făcut. Patrulam în Marea Chinei în zona Palauan, între Filipine şi Indochina. Aveam misiunea să hărțuim marina inamicului, cu scopul de a distruge podul maritim dintre Strâmtori şi Insulele japoneze. Corpul nostru expediționar a suferit o duzină de invazii terestre de la Labuan până la Hainan, iar aviația noastră opera periodic false concentrări pentru a-i zăpăci pe japonezi.

Ultima noastră țintă fusese Songean şi tocmai dinspre acest port ne întorceam când s-a întâmplat totul.

Am zărit un cargou care urca greoi în lungul coastei şi am cerut permisiunea şefului escadrilei să-i plasez o „prună" pe care o căram nefolosită. A fost de acord şi, cu toții ne-am scuipat prunele pe cargoul care, văzându-ne venind, a ripostat cu tot ce putea, dar, era ca şi când ar fi zvârlit în noi cu cocoloaşe de hârtie.

Ceea ce i-am plasat în coşul din spate l-a făcut să zboare în bucăți ca modelele alea reduse pentru copii. Ştiți cum sunt astea: apeşi pe un buton şi... bum !

Totul a fost foarte simplu şi tocmai discutam foarte excitați pe tema asta, când ne-am dat seama că pierdeam rapid din altitudine. Cargoul crăpase ca un şobolan ce se îneacă, antrenându-ne şi pe noi în agonia sa. O bucată din carcasa lui a străpuns unul din rezervoarele laterale în timpul exploziei şi benzina noastră stropea Marea Chinei. Nu ne-am neliniştit prea tare din cauza asta. Marina veghea asupra alor săi şi ştiam că în cel mult o oră de la largarea bărcilor de salvare, vom fi pescuiți. I-am raportat vestea proastă şefului escadrilei, i-am acceptat resemnați condoleanțele şi priveam fără prea multă îngrijorare escadrila noastră transformându-

se la orizont în puncte negre din ce în ce mat mici, în timp ce încercam să facem pasărea rănită să plutească cât mai mulți kilometri.

Ne aşteptau clipe grele, gândeam noi, ba chiar nenorocite. Dar nu ne păştea nici un pericol serios. Aşa credeam atunci, ca nişte băieți cu logică ce eram. Dar, în Pacificul de Sud, logica şi rațiunea poți să le arunci peste bord.

După aproximativ zece minute de la dispariția escadrilei, în timp ce cu cele câteva picături de carburant rămase amânam cât puteam de mult marele plonjon, orizontul albastru, plat şi perfect gol, se puse să vomite munți de cumulus tunători apăruți din neant, torente furioase de ploaie şi un vânt ca un uragan lansat cu mai mult de o sută pe oră, ce ne prinse şi făcu o sfârleză de copil din păsărică noastră.

Cât timp am călărit astfel uraganul acela turbat nu pot să vă spun. Nu aveam vreme să mă uit la ceas; tot ceea ce puteam să fac era să mențin botul „Focoasei Alice" în vântul dezlănțuit ce ne-a scuturat, şi ne-a învârtit ca şi când cântăream câteva grame şi nu tone. Se înțelege că nu eram în stare să urcăm deasupra furtunii: nu aveam altceva de făcut decât să încercăm să rămânem pe loc şi să răbdăm. De o sută de ori am crezut că ne vom sfărâma de suprafața apei dar, de fiecare dată, vântul ne sălta ca să se mai distreze cu noi.

Eram toți trei la capătul puterilor, plini de vânătăi şi bolnavi ca nişte câini într-un malaxor şi am fi dat bucuroşi un an de permisie numai ca să fim cât mai departe de acel infern.

Şi brusc, la fel de neaşteptat precum a apărut, taifunul dispăru. Un Maelstrom de vânt şi ploi ne rostogolise timp de secole, iar în minutul următor, cerul a devenit limpede ca cristalul, un soare vesel încălzea o mare de un albastru liniştit şi, sub umbra aripilor noastre, se întindea sanctuarul verde şi roz al unei insule tropicale.

* * *

Gorham tuşi politicos întrerupându-şi pacientul:

— Iartă-mă, locotenente. Aş vrea să precizăm acest punct. Poate să fie important. O insulă, zici? Ce insulă?

Brady ridică neputincios din umeri:

— Nu ştiu, domnule. Am fost atât de mult scuturaţi, rostogoliţi şi învârtiţi, încât nici unul dintre noi n-avea nici cea mai mică idee de locul în care ne aflăm. Puteam fi la cinci, la cinzeci sau la cinci sute de kilometri de punctul în care ne-a surprins taifunul. Cu voce fermă continuă: Oriunde s-ar afla însă această insulă, trebuie s-o găsim. Trebuie! Pentru că este insula LOR. Dacă n-o vom găsi ca să-i nimicim…

— Ce-ar fi să continuăm povestea, spuse doctorul, calm. Aţi ajuns deci în această insulă necunoscută aterizând fără probleme, dacă am înţeles bine…

— Exact, domnule. Am aterizat cu bine pe o fâşie îngustă de nisip.

* * *

— Am aterizat cu bine pe o fâşie îngustă de nisip continuă Brady. Eram încântaţi că am găsit acest loc liniştit, dar nu eram siguri de securitatea pe care ne-o putea oferi în continuare. Nu ştiam dacă ne aflăm pe teritoriul nostru sau al inamicului. Înţelegeţi? În acest colţ uitat de lume era posibil ca locuitorii să fie neutri dar totuşi ostili. Cu alte cuvinte, aborigeni, vânători de capete şi chestii de-astea. Vă imaginaţi surpriza şi plăcerea noastră când, la câteva minute abia după aterizarea noastră, ne-am pomenit cu oameni albi ce ne strigau veseli ieşind din zidul verde al pădurii ce mărginea plaja. Erau cu toţii surâzători şi, în aparenţă, neînarmaţi.

Entuziaşti şi curtenitori, ne-au urat, într-o engleză perfectă, bun venit.

— Am văzut avionul aterizând, ne spuse cel ce părea a-i comanda, un tip mai degrabă tânăr ce se prezentă sub numele de dr. Grover şi s-au grăbit să vină în întâmpinarea noastră în cazul în care am fi avut nevoie de ajutor medical.

L-am asigurat că eram cu toţii bine şi că am fi avut nevoie doar de hrană şi de odihnă precum şi de un mijloc de a

comunica la bază poziția noastră ca să nu fim căutați în tot Pacificul de Sud.

Doctorul Grover dădu din cap.

— Cu hrana şi odihna nu veți avea probleme, spuse el cu căldură. Cât despre rest, ştiți, în locul ăsta primitiv, pentru acest gen de treburi e nevoie de timp. Dar o să vedem, o să vedem.

— Avem un emițător radio în avion... începui să spun dar John Kavanaugh, radistul nostru, clătină negativ din cap.

— Aveam un emițător, şefule: şi-a dat sufletul chiar înainte de a ajunge deasupra insulei. Furtuna, fără îndoială ...

— Dar poți să-l repari, nu?

— Cred că da, dacă nu are ceva foarte grav. Voi şti asta în momentul când voi putea să-l examinez.

— Bineînțeles, încuviință Grover. Dar, până atunci, sper că ne veți face plăcerea să acceptați modesta noastră ospitalitate. Nu avem prea des bucuria să primim oaspeți noi. Vom fi bucuroşi să stăm de vorbă. Dacă vreți să mă urmați...

Tom Goeller, tunarul nostru, a fost primul care a intuit că în toată povestea asta ceva nu era în regulă. Fără să bănuiască ceva precis, era intrigat. Cu voce tare se miră în timp ce pătrundeam îi junglă:

— Nu înțeleg... De unde?

— Nu înțelegi ce? îl întrebai. Ce vrei să spui cu „de unde"? Ce te frământă, Tom?

— Acest Grover, mormăi Tom. Spune că ne-a văzut aterizând. Dar de unde? Unde dracu trăiesc? În copaci? Am avut timp să observ bine insula înainte de a ateriza şi n-am zărit nimic ce să semene cu o clădire.

— Ai dreptate. Nici eu n-am văzut aşa ceva. Mă întreb dacă...

Întrebarea mea primi răspuns chiar înainte de a o formula. Ne-am oprit, pe neaşteptate în fața unui fel de adăpost de beton construit sub rădăcinile încâlcite ale unui banian; o chestie de o formă neregulată, pătată cu verde şi cafeniu, un camuflaj ce se confunda atât de bine cu mediul înconjurător

încât nu putea fi zărit de la zece paşi darmite din avion.

Doctorul Grover spuse zâmbind:

— Iată-ne ajunşi, domnilor. Atinse un buton şi uşa adăpostului se deschise. Binevoiți a vă da osteneala să intrați...

Kavanaugh îl întrerupse brusc:

— Unde să intrăm? Ce e acolo?

Grover râse amabil:

— Nu vă neliniştiți. Este doar un ascensor. Intrarea noastră se află la nivelul solului.

Fără să vreau am exclamat:

— Un ascensor, în jungla asta? Ce-i toată povestea asta? Vreți spuneți că trăiți sub pământ?

— Dragă locotenente, răspunse aşa-zisul doctor pe un ton liniştit, îți voi explica toate astea, cu plăcere, dar mai târziu. Totul este foarte simplu. Deocamdată însă insist să...

— A! Acum insistați, ai? Şi dacă n-o să vrem să intrăm în misteriosul dumneavoastră budoar? Ce se va întâmpla atunci?

— Atunci, suspină dr. Grover, voi fi obligat, spre marele meu regret, să-mi sprijin invitația cu forța.

— Aha, aşa deci? bombănii eu. Refă-ți socotelile, amice. Sunteți poate mai mulți ca noi, dar în schimb, noi avem arme. Am scos pistolul îndreptându-l spre pieptul lui. Detaliul ăsta se pare că v-a scăpat, iar acum...

— Nici un detaliu nu mi-a scăpat locotenente, răspunse Grover care-şi păstră calmul. Vrei să fii amabil să tragi un foc? Dacă nu-ți face plăcere să tragi cu sânge rece asupra unui om - buzele lui schițară un rictus ironic - atunci poți trage în aer.

În privii perplex. Nu era nici un bluf, simțeam asta. Grover era amuzant, superior, disprețuitor. Goeller strigă.

— Fii atent, şeful. E o şmecherie: vrea să ne facă să tragem. Zgomotul ar alarma poate pe alții.

Grover zâmbi:

— Eroare, prietene. Nu va veni nimeni. Îşi strecură mâna în buzunar. Foarte bine, pentru că nu vreți să-mi acceptați

invitația...

Să tragi însemna un risc, dar nu aveam de ales:

— O.K., strigai. Dumneata ai vrut-o! şi apăsai pe trăgaci, hotărât, aşteptând pocnetul şi imaginea corpului ce se va aşterne la picioarele mele.

Dar.. nu se întâmplă nimic.

Gorham ce asculta cu atenție clipi din ochi:

— Vrei să spui că nu l-ai nimerit sau că ți s-a blocat arma? sugeră el.

— Vreau să apun, spuse întunecat Brady, că glontele n-a pornit, atâta tot. Nu puteam rata ținta. Iar pistolul nu era blocat. Nu avea nicio defecțiune tehnic vorbind. Mai târziu l-am demontat complet ca să-l cercetez, era perfect. Doar că pe insula aia nu funcționa.

Gorham întrebă încet:

— Nu funcționa... pe insula aceea? Ochii ce-l priveau pe tânărul locotenent erau prudenți, iar mâinile doctorului îşi făceau de lucru pe birou. Dar e de necrezut, continuă el. De ce?

— Am înțeles repede de ce, spuse Brady pe un ton sinistru. Şi multe alte chestii...

* * *

— Am rămas cu gura căscată, continuă Brady. Nu înțelegeam nimic. La început am crezut, ca şi dumneavoastră, că arma s-a blocat.

Apoi am văzut că şi ceilalți stăteau cu armele scoase şi că le priveau la fel de uimiți, cu ochii mari şi neîncrezători în fața inutilității lor.

— Vede-ți? spuse Grover. Poate acum veți fi destul de amabil să intrați în acest ascensor.

— Nici nu încape vorbă! strigai eu. Nu înțeleg ce se petrece aici, dar nu vreau să vă fac jocul. Haideți, băieți! S-o ştergem de aici!

Grover scoase atunci din buzunar un tub subțire, de forma şi mărimea unui stilou. Îl îndreptă spre mine, sau mai degrabă spre noi şi, din el țâşni brusc un con de lumină

argintie.

Mă aruncasem spre el, strigând ceva. Dar strigătul şi saltul mi-au a fost oprite net când această ciudată lumină argintie mă atinse. Nu era gaz. Nu avea nici gust şi nici miros; şi nu ardea, nu înțepa şi nu provoca niciun fel de durere. Era ca şi când aş fi plonjat într-un ocean vrăjit din pânze de păianjen, ca şi când m-aş fi agățat în ochiurile unui voal de raze de lună. Nu puteam nici să vorbesc nici să mişc; doar în simțurile îmi funcționau.

Ca în vis l-am auzit pe dr. Grover spunându-le însoțitorilor săi:

— Duceți-i în ascensor. Cu băgare de seamă, vă rog.

Simții mâinile lor ridicându-mă şi purtându-mă: aveam impresia cum să vă spun - că mâinile lor erau departe de corpul meu, ca şi când eram învelit într-un strat gros de cauciuc spongios.

Puteam vedea, dar numai în fața mea, pe direcția pe care pupilele mi-au rămas fixate. Nu puteam să-mi mişc ochii. Văzui deci numai că interiorul ascensorului era dintr-un metal neted şi bine lustruit, pe care nu te aşteptai să-l găseşti într-un asemenea loc. Auzii zgomotul unui motor electric şi am dedus, fără ca să simt într-adevăr aceasta, că ne deplasam rapid în jos.

Dr. Grover se plasă în câmpul meu vizual aplecându-se uşor:

— Sunt dezolat, locotenente, spuse! Regret sincer că a trebuit să vă provoc aceste neplăceri. Vedeți însă, armele de foc nu funcționează pe această insulă. Nici o explozie, de orice natură ar fi ea nu este permisă fără o derogare specială. Avem mijloace să vă blocăm primitivele voastre obiecte mecanice. Din acest motiv pistolul dumitale n-a funcționat, iar emițătorul s-a dereglat.

Mii de întrebări mă sufocau, dar nu puteam să le pun, nici măcar din ochi. Care sunt aceste mijloace, aş fi vrut să-l întrebi şi cine eşti tu ca să vorbeşti de un emițător radio ca de o sculă mecanică primitivă? Unde ne duci şi ce intenții ai

cu noi?

Toate aceste întrebări îmi fulgerau prin minte dar limba îmi rămânea paralizată.

Senzația de mişcare dispăru curând, auzii uşa ascensorului alunecând şi mă simții din nou ridicat. Vedeam plafonul de metal al unul lung culoar, viu luminat şi auzeam o mulțime de voci ce trădau prezența a numeroase persoane în acel cavou. Am fost martorul mut al unei conversații între Grover şi cineva ce părea a fi superiorul lui:

— Ei bine, frater?

— Îmi pare rău, frater Dorden. Am fost obligat: au refuzat să vină de bunăvoie.

— Cred; un suspin. Foarte puțini acceptă. În sfârşit... Duceți-i în camerele de odihnă până îşi recapătă conştiința... Încetişor. Sunt morți de frică, bieții de el.

Şi călătoria noastră prin labirintul culoarelor de metal polizat continuă până ce, în sfârşit, am intrat pe o uşă şi am fost aşezați cu multă grijă pe o cuşetă. Moliciunea cuverturii uşoare îmi provocă o căldură plăcută şi mă făcu să-mi dau seama cât de obosit eram. Nu puteam închide ochii, dar luminile din încăpere scăzură treptat în intensitate şi, într-un întuneric complet, necazurile mele se topiră într-un somn profund.

Nu ştiu dacă m-am trezit din cauza luminii sau aceasta s-a declanşat când am deschis ochii. În orice caz m-am trezit într-o încăpere ce strălucea de lumină. Mai important era faptul că mi-am recăpătat libertatea de mişcare. Am sărit din cuşetă şi m-am repezit la uşa aflată la celălalt capăt al încăperii, dar, aşa cum bănuiam, era zăvorâtă. Am lăsat, pentru moment, orice gând de evadare şi m-am pus pe observat locul unde mă aflam.

În primul rând, eram singur. Paznicii noştri ne-au dat, după cât se părea, fiecăruia câte o cameră, sau, mai degrabă o celulă individuală. Cea în care mă aflam era de o simplitate spartană. Patru pereți dintr-un metal gri închis pe care nu l-am putut identifica, o podea dintr-un cauciuc rezistent sau

ceva asemănător şi un tavan jos, identic cu pereții. O cuşetă, un scaun şi un birou erau tot mobilierul. Nu exista nici un element decorativ pe pereți, nici covor şi, bineînțeles, având în vedere că eram în subsol - nici o fereastră

Ceea ce m-a mirat cel mai tare era lipsa oricărui corp de iluminat. Priveam peste tot fără să-mi dau seama de unde venea acea lumină plăcută ce inunda încăperea. Nu putea fi vorba de vreun truc bazat pe lumină indirectă. Fluxul luminos nu tremura şi, ceea ce era de-a dreptul bizar - nu existau umbre!

Cred că atunci am început să simt frica. Nu vreau să spun că mă bâțâiam cu genunchii tremurând şi dinții clănțănind, dar o undă înghețată m-a pătruns. Eram înțepenit de teroare şi spaimă, ca iepurele prins în laț ce vede vânătorul apropiindu-se.

Oamenii aceia, tipul ăla, care vorbea cu indiferență disprețuitoare de cele mai frumoase realizări ale noastre, care folosea cu regret, dar ca în joacă arme şi instrumente necunoscute ştiinței, cine erau ei, cine era el?

Şi de ce ne-au despărțit? Unde se aflau acum camarazii mei Kavanaugh şi Goeller? Dintr-o dată am simțit cu disperare nevoia de a fi împreună cu ei.

M-am pus deodată pe strigat. Nici un răspuns. Pereții inerți ar fi trebuit să-mi răspundă cu ecoul strigătelor mele, fiind metalici. Dar ca totul în acest loc ciudat, ei nu se comportară în mod natural: absorbiră sunetul, bându-l aproape, aşa cum un burete absoarbe apa.

Am urlat multă vreme. În van, crezui pentru o clipă. M-am înşelat însă: deodată, în spatele meu auzii un zgomot imperceptibil şi mă răsucii. Doctorul Grover tocmai trecea prin perete.

* * *

Locotenentul Brady tăcu o clipă ca şi când ar fi anticipat reacția interlocutorului care, nu se lasă aşteptată. Gorham, în ciuda faptului că era psihiatru, încetă să mâzgălească în carnet şi-i aruncă tânărului o privire scurtă şi neliniştită.

Cu un efort vizibil îşi stăpâni un început de grimasă şi spuse cu voce calmă:

— Prin perete, locotenente? Te referi la uşă, bineînțeles?

— Prin perete, repetă Brady pe un ton plictisit. Prin zid, domnule. Uşa era chiar în fața mea, iar doctorul Grover a intrat în acea celulă trecând prin peretele de metal.

— Îți dai seama că ceea ce spui este imposibil?

— Pentru noi - ochii lui Brady deveniră ostili - este desigur imposibil. Pentru El, nimic nu este imposibil. Nimic sau foarte puțin. De aceea trebuie să acționăm cât mai repede. Înainte de a fi prea târziu! Trebuie să mă credeți, domnule! Este ultima şansă a omenirii...

— Voi face ce-mi va sta în putință promise Gorham. Acum ar trebui poate să mergem mai departe. Deci acest doctor Grover tocmai trecea prin perete...

* * *

— O să fiu cât se poate de concis, spuse trist Brady. Voi termina cât mai repede povestea. Pierdem timpul - şi dumneavoastră şi eu. Văd după ochii dumneavoastră că nu mă credeți. Cineva însă TREBUIE să mă creadă. Unde, când şi cum... nu ştiu, dar cineva trebuie să mă creadă.

În sfârşit, cum vă spuneam, dr. Grover trecu prin perete. Şi oricât ar părea de ciudat, în acel moment frica m-a părăsit. Eram încă temător, desigur, aşa cum te temi de un zeu sau de un demon, sau de o forță elementară ce-ți depăşeşte complet puterea de înțelegere. Îl priveam nu cu frica ce-o inspiră un inamic, un duşman ce te amenință cu arma sa fumegândă sau cu o sabie însângerată, nu, îl priveam cu o teamă amestecată cu respect, ştiind că el îmi era superior precum eram şi eu mai presus de un câine sau de oricare alt animal.

Am stat de vorbă, nu chiar ca de la om la om, ci ca un om cu o creatură inferioară. Iar creatura inferioară eram eu. El era stăpânul iar eu servul. Şi mi-a povestit o mulțime de chestii...

V-ați gândit vreodată, doctore că noi, oamenii, suntem o

rasă egocentrică? Savanții noştri – Darwin, Huxley şi ceilalți - ne-au spus că suntem produsul unei evoluții constante, progresive, o evoluție începută în noroiul mărilor erelor primare şi care a dat naştere, treptat la ceea ce numim cu mândrie homo sapiens.

Homo sapiens - omul inteligent! Dar poate că nu suntem chiar atât de inteligenți precum credem, deoarece în nebunia noastră oarbă n-am proclamat ca fiind rezultatul final şi glorios al eternului efort de perfecționare a naturii.

N-am fi putut oare bănui că aceeaşi forță ce-a transformat în om de Neanderthal strămoşul său bestial şi păros, ce-a condus din lichidul primordial spre țărmul uscat primul amfibian, forța ce-a făcut din omul cavernelor înarmat cu pietre, o rasă capabilă să-şi plănuiască propria distrugere prin fisiune atomică, n-am fi putut bănui că această forță va atinge inevitabil un palier şi mai înalt?

Este exact ceea ce s-a întâmplat. Există astăzi pe pământ o rasă ce reprezintă următorul palier al evoluției umane. Oameni pentru care modul nostru de a gândi este la fel de elementar şi simpluț ca şi gângurerile copilaşilor pentru noi. Ei încep acolo unde noi încheiem. Fizica şi matematica noastră de cel mai înalt nivel reprezintă alfabetul lor: ştiința atât de greu cucerită de cele mai bune creiere ale noastre este pentru ei simplă intuiție. Ei ştiu dinainte ceea ce trebuie să studiem noi, dar ceea ce Ei studiază, noi nici măcar nu putem percepe. Ei sunt noii stăpâni ai creației: - homo superior!

Unde şi cum au apărut, este un lucru pe care nici ei n-au reuşit încă să-l lămurească. Există o forță botezată „mutație" pe care dumneavoastră, ca medic, trebuie s-o înțelegeți mai bine decât mine. Prin mutație, un trandafir alb înfloreşte printre trandafiri roşii, iar linia sa albă se reproduce apoi cu regularitate. Aceşti noi oameni sunt mutanții. S-au născut - cel puțin primul dintre ei - din părinți normali. Dar încă din leagăn ei au simțit că sunt diferiți. Având un instinct telepatic, ei sunt capabili să-şi descopere frați în masa de

oameni chiar de la mari distanțe şi astfel se pot grupa.

Cu mult timp în urmă, cât de mult, dr. Greve nu mi-a precizat, oamenii noi au hotărât să se izoleze de noi ceilalți. Era o hotărâre logică. Ei nu aveau mai multe lucruri comune cu noi decât avem noi cu animalele obişnuite. Puțini oameni sunt dispuşi să stea cu un câine la masă sau să doarmă într-un grajd.

Se instalară deci în acea insulă izolată din Pacific, departe de civilizația oamenilor inferiori. Acolo, au trăit, au studiat, s-au instruit şi aşteaptă cu o nesfârşită răbdare momentul când vor apărea la lumina zilei şi vor cuceri Lumea care este a lor în mod legitim, aşa cum şi Homo sapiens a smuls-o strămoşului său cu arcadele proeminente.

— Omul maimuță.

„Suntem puțini", mi-a spus Grover, „dar cu fiecare an ce trece numărul nostru creşte. Unii se nasc aici; alții vin la noi din cele patru colțuri ale lumii sub impulsul unei atracții mentale. În curând vom fi destul de numeroşi şi de puternici ca să acceptăm responsabilitatea guvernării întregului Pământ."

— Vreți să spuneți că veți distruge umanitatea ca să stăpâniți Lumea?

Grover răspunse aproape trist:

— Cât de puțin ne înțelegeți voi, oamenii. Voi ați stârpit animalele câmpurilor doar pentru faptul că ele nu vă sunt egale pe planul inteligenței? Datoria noastră este să vă păstrăm şi să avem grijă de voi, să fim paznici binevoitori într-o lume care vă va deveni din ce în ce mai străină şi mai teribilă. Da, teribilă, continuă el văzându-mă schițând un gest de protest. Am văzut frica şi oroarea în ochii dumitale când am intrat în această cameră. N-ai înțeles cum de am putut intra prin peretele care ți se pare solid. Neînțelegând, ți-a fost teamă. Cu toate astea, nu este nimic supranatural sau teribil în ceea ce am făcut şi în ceea ce cu toții putem face. Nu există nimic cu adevărat solid într-un univers în care lucruri, dimensiuni, mărimi sau substanțe sunt cu toate

relative.

Noi ştim că între molecule există destul spațiu pentru ca cele care compun corpul nostru să treacă fără să se altereze printre celulele componente ale acestui perete metalic. Pur şi simplu noi facem doar reglarea mentală necesară şi trecem pe unde vrem. Este o însuşire care, pentru noi, este la fel de elementară ca pentru voi, respirația.

— Care sunt intențiile voastre în ceea ce priveşte omul? îl întrebai.

— Întrebarea dumitale trebuie altfel pusă, mă corectă el. Care sunt planurile Naturii în ce priveşte omul? Şi consider că întrebarea conține şi răspunsul. El poate fi aflat, de fapt, în istorie. Ce s-a întâmplat cu primele experiențe ale Naturii: reptilele gigant, antropoizii, oamenii cavernelor, şi aşa mai departe?

— S-au stins, civilizația i-a împins deoparte. Ei au fost învinşi de asaltul formelor de viață superioare.

— Trist dar adevărat, spuse Grover cu părere de rău. Trist dar adevărat însă, în ce vă priveşte aveți cuvântul nostru că vă vom trata bine!".

Şi, vedeți, tocmai aici se află esența problemei. Aceşti oameni noi sunt inteligenți, de mii de ori mai inteligenți ca dumneavoastră sau ca mine. În calea lor evolutivă către perfecțiune ei se nasc cu o bunătate instinctivă. Din acest motiv armele lor sunt anesteziante şi nu ucigaşe. EI nu vor, nu pot să ucidă.

Aş putea să vă povestesc ore în şir ceea ce am văzut şi auzit în cele trei săptămâni pe care le-am petrecut în refugiul subteran al acestor oameni. N-o să vă vorbesc decât despre o parte din aceste lucruri deoarece văd că dumneavoastră, ca şi ceilalți, mă credeți nebun. Sunt însă câteva fapte pe care trebuie să le ştiți. Acest subsol celular de metal adăposteşte mai mult de două sute de oameni obişnuiți, bărbați şi femei, ajunşi din întâmplare sau prin accident în acea insulă, şi care rămân închişi acolo de teamă să nu ajungă să prevină lumea despre invazia ce se pregăteşte.

Sunt bine trataţi, bineînţeles. Sunt hrăniţi şi îngrijiţi corect, au la dispoziţie tot felul de distracţii şi sunt cât se poate de fericiţi, atât cât pot fi de fericiţi nişte prizonieri. Oamenii nu distrug fără rost animalele ce le sunt familiare. Iar pe această insulă, oamenii reprezintă cireada de vite a supraoamenilor.

V-aş putea spune nume ce v-ar mira. Un scriitor celebru, mare călător, al cărui iaht a dispărut în urmă cu câţiva ani în Pacific; un vânător de animale mari dat dispărut; o aviatoare căutată în van peste tot de zeci de echipe de salvare. Toţi sunt acolo.

Aş putea să vă povestesc alte lucruri care v-ar ridica părul măciucă - dacă aţi fi dispus să le credeţi. Ei sunt deja printre noi, aceşti supra oameni. Şi cum clipa supremaţiei lor se apropie, Ei pregătesc în linişte planul lor de cucerire pacifică. Unii dintre ei au plecat din insulă şi s-au amestecat cu noi. Înţelegeţi abilitatea planului lor: o mână de supraoameni în poziţiile cheie, aici un om politic, dincolo un magnat al industriei sau un scriitor al cărui cuvânt e literă de evanghelie pentru cititori. Cum va putea o rasă de sub-oameni să se apere atunci când va fi dată lovitura? Căci vor lovi, de asta să nu vă îndoiţi, şi nu peste multă vreme. Atunci când acest lucru se va întâmpla, pentru noi ca stăpâni ai Lumii, va fi sfârşitul. Ei n-o să dea greş în nici o privinţă. Noi, când ne unim suntem puternici. EI însă, sunt atotputernici. Din cauza asta trebuie să vă daţi silinţa să mă credeţi, oricât de ciudată v-ar părea povestea mea.

TREBUIE, doctore. Dintr-un punct de vedere mai general, ar fi poate mai bine ca ei să cucerească Pământul. Dar, eu sunt o fiinţă umană şi ca membru al umanităţii, nu vreau să las locul unei specii mai evoluate, oricât de avansată ar fi ea. Vreau să trăiesc! Şi dacă NOI vrem să trăim, EI trebuie să dispară. Insula lor trebuie distrusă, spulberată complet. Poate o bombă atomică...

— Ai spus că sunt atotputernici, îl întrerupse Gorham. Le-ai atribuit înţelepciunea unor semizei. Şi totuşi ai evadat din insulă fără ajutor dinafară. Aceasta este oare o dovadă a

inteligenței lor superioare?

Brady scutură din cap:

— Este o dovadă a bunătății lor şi a vicleniei mele animalice. Este o fisură în armura lor, iar eu am folosit-o: sunt incapabili să producă cu bună ştiință suferință unei creaturi vii. Ştiind acest lucru, l-am implorat pe Grover să mă scoată la suprafață ca să-mi iau câteva lucruri lăsate la bordul „Focoasei Alice". Lucruri personale, i-am spus, fotografii de familie pe care le-am ascuns într-un compartiment secret al avionului. A fost de acord: în aceste trei săptămâni am avut relații amicale şi nu bănuia nimic rău. Bănuiala este o trăsătură omenească. Ei nu concep nici artificiul, nici duplicitatea. Era fără apărare, iar eu eram disperat.

A întors capul atunci când i-am arătat ceva în spatele lui. N-a ştiut niciodată ce l-a lovit. Nu ştiu dacă piatra din mâna mea l-a ucis sau nu... Sper că nu.

Avionul era inutilizabil dar avea la bord bărci pneumatice, iar apa nu era decât la câțiva paşi. Am vâslit cu puterea unui nebun furios că să mă îndepărtez de acea plajă blestemată. Urmarea o ştiți: cum mi s-au terminat proviziile de apă şi hrană, cum m-au pescuit câteva zile sau câteva săptămâni mai târziu, delirând, bărbos, ars de soare şi pe jumătate mort.

Doctorul Gorham dădu scurt din cap şi-şi închise carnețelul pe care n-a făcut altceva decât să mâzgălească desene fără nici o semnificație.

— Da, spuse el cu voce calmă, ai trăit o experiență teribilă. Se ridică spunând cu oarecare jenă... Ei bine, locotenente...

Locotenentul Brady îl privi fără speranță:

— Nu m-ați crezut, nu-i aşa?

— Mi-a făcut plăcere să-ți aud povestea spuse medicul cu o voce profesională. Voi înainta un raport superiorilor mei. Ai răbdare şi nu te impacienta. La revedere, locotenente.

— Du-te dracului, spuse locotenentul mohorât. Du-te dracului... şi adăugă, mecanic, domnule.

Doctorul se crispă şi-l privi apoi pe tânărul din faţa sa cu compătimire, ridică din umeri şi ieşi din încăpere.

Pe culoar, un ofiţer de marină îl salută:

— Bună, Gorham. Ai discutat cu el? Care-i verdictul?

Gorham îşi duse obosit mâna la frunte:

— Un caz interesant de mania persecuţiei sub o formă surprinzătoare: n-am auzit în viaţa mea o poveste atât de completă şi logică dar... Ridică din umeri. Faceţi ce puteţi pentru el. Mă tem că va rămâne multă vreme aici, poate toată viaţa. În libertate ar putea fi periculos.

Celălalt medic dădu din cap:

— Foarte trist pentru un băiat aşa drăguţ. Să pluteşti în derivă săptămâni în şir şi într-o barcă, poate avea urmări teribile pentru oricine. Este singurul supravieţuitor al echipajului. În sfârşit... doctore, mâncăm împreună?

— Nu, mulţumesc. Trebuie să mă grăbesc la raport şi apoi să întocmesc tratamentul pentru cazul ăsta.

— Bun, atunci la revedere.

Ofiţerul dispăru la capătul culoarului imaculat al spitalului psihiatric. Gorham stătu o clipă pe gânduri. Se afla în aripa de vest a spitalului, cu faţa la stradă. Maşina sa era parcată după primul colţ. Era foarte grăbit; avea multe de făcut, prea multe chiar. Dacă ar fi trecut prin holul de la intrare, era convins că se va găsi vreun imbecil să-l întârzie, antrenându-l în vreo conversaţie insipidă şi nesfârşită. Nu avea absolut niciun chef de trăncăneală, Voia să iasă cât mai repede de aici şi să trimită raportul; raportul său asupra „cazului Brady" şi asupra fericitului său deznodământ: nu vor mai fi probleme în privinţa lui.

Aruncă o privire scurtă pe culoar. Nimeni. Simţurile îi spuneau că strada era pustie. Nu riscă să fie văzut. Şi atunci... Atunci, doctorul Gorham se întoarse şi... trecu liniştit prin zid.